

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 144 af 1. Juli 1927 om Motorkøretøjer, jfr. Lov Nr. 130 af 14. April 1932.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 2103).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Det væsentlige Indhold af Lovforslaget er Ændringer i Motorlovens §§ 22 og 36. Ændringerne til § 22 gaar ud paa, at Virksomheden som Kørelærer med Undervisning i Kørsel af Motorkøretøjer og Motorcykler fremtidig skal være betinget af, at den paagældende har faaet en offentlig Godkendelse. Disse Ændringer gælder § 22, Stk. 1 og 2. Endvidere foreslaas en Ændring til § 22, Stk. 5, hvori Betingelserne for Godkendelse som Kørelærer indeholdes: 25 Aars Alder, retskaffen Vandel og Bestaaelse af en Prøve, og en Tilføjelse, som er gennemført i det andet høje Ting, hvorefter Straffedomme for Forseelser ved Motorkørsel diskvalificerer en Person som Kørelærer. I Folketinget er der ogsaa indføjet en Bestemmelse, som gør det muligt for Justitsministeren efter Indstilling af vedkommende Kommunalbestyrelse i særlige Tilfælde at meddele Dispensation fra den Betingelse, som findes i Stk. 5, Pkt. a, nemlig 25 Aars Alderen, idet man har ment, at der kunde foreligge saadanne særlige Forhold, at det var rimeligt at fravige Aldersgrænsen. I Stk. 8 er opregnet Omstændigheder, som medfører, at Retten til at virke som Kørelærer kan fortabes, og endelig indeholder Stk. 9 en Bestemmelse, som giver Ministeren Hjemmel til paa ny at godkende en Person som Kørelærer, der tidligere har mistet sin Autorisation.

Lovforslagets § 2, Ændringerne til § 36, vedrører den offentlige Personbefordring. Lovforslaget gik oprindeligt ud paa at give Politiet og Kommunalbestyrelsen Hjemmel til at fastsætte Antallet saavel af Drosker som af Lillebiler. Det sidste, Fastsættelsen af Antallet af Lillebiler, har der ikke kunnet opnaas Enighed om i Folketinget, og denne Del er gaaet ud af Lovforslaget, saa der nu kun bliver Hjemmel til Fastsættelse af Antallet af Drosker. Denne Bestemmelse er ikke ny; den findes i Politivedtægterne og lovfæstes nu blot. Ved Ændringen til § 36, Stk. 2, gives der Kommunalbestyrelsen Beføjelse til efter Forhandling med Politiet at fastsætte Takster, ikke blot for Drosker,

men ogsaa for andre til erhvervsmæssig Personbefordring bestemte Motorkøretøjer, altsaa Taksterne for Lillebiler.

Lovforslagets § 3 indeholder en Overgangsbestemmelse, som giver Mulighed for at dispensere for de Personer, der har virket som Kørelærer en Tid, men ikke opfylder Betingelsen i det nye Stk. 5 i § 22 om 3 Aars Virksomhed, saa at de kan faa Autorisation, ogsaa naar de har virket i kortere Tid, forudsat naturligvis, at de ellers opfylder Betingelserne.

Jeg skal tillade mig at indstille Lovforslaget til Tingets hurtige og velvillige Behandling.

Offersen: Efter at den højtærede Justitsminister har gjort Rede for Lovforslaget, føler jeg ikke Trang til at komme nærmere ind paa dets Bestemmelser, men skal kun gøre enkelte Bemærkninger. Blandt andet vil jeg gøre opmærksom paa, at der, fordi der umiddelbart efter Krigen viste sig stor Lyst til at aflægge Motorprøve, har været en kolossal Udvikling paa dette Omraade. Medens der i 1939 i København uddeltes knap 5000 Førerbeviser, er der i 1946 udstedt ca. 18 000. Da der var en Dumpeprocent paa ca. 40, er man klar over, at en saadan Forcing af Uddannelsen til Motorfører ikke giver nogen særlig stor Færdselsikkerhed. Derfor mener jeg, at det vil være af stor Betydning, at der bliver stillet større Krav til Kørelærerne, saa at Eleverne kan faa en god Uddannelse.

Jeg vil gerne paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Elmquist: Som den højtærede Minister har gjort opmærksom paa i det andet høje Ting, har dette Lovforslag været forelagt af den foregaaende Justitsminister, altsaa af mig, i Rigsdagssamlingen 1946—47, i det væsentlige i samme Form, dog at der i mit Lovforslag ikke var nogen Bestemmelse om en Motorprøve for Kørelærere. Naar der ikke var en saadan Bestemmelse i mit Forslag, skyldtes det ikke, at jeg ikke var Tilhænger af den, men at jeg forstod, at der var megen Tvivl om Rimeligheden i at indføre en saadan Prøve. Derfor syntes jeg, det var naturligt, at Spørgsmaalet overlodes til nærmere Diskussion i Rigsdagen. Jeg mener imidlertid, at det er særdeles fornuftigt, at man har indføjet denne Bestemmelse, og ogsaa fra mit Parti har den jo vundet Tilslutning, saa at jeg, uden at jeg i øvrigt skal komme ind paa Lovforslagets Bestemmelser, som vi kan tiltræde i den